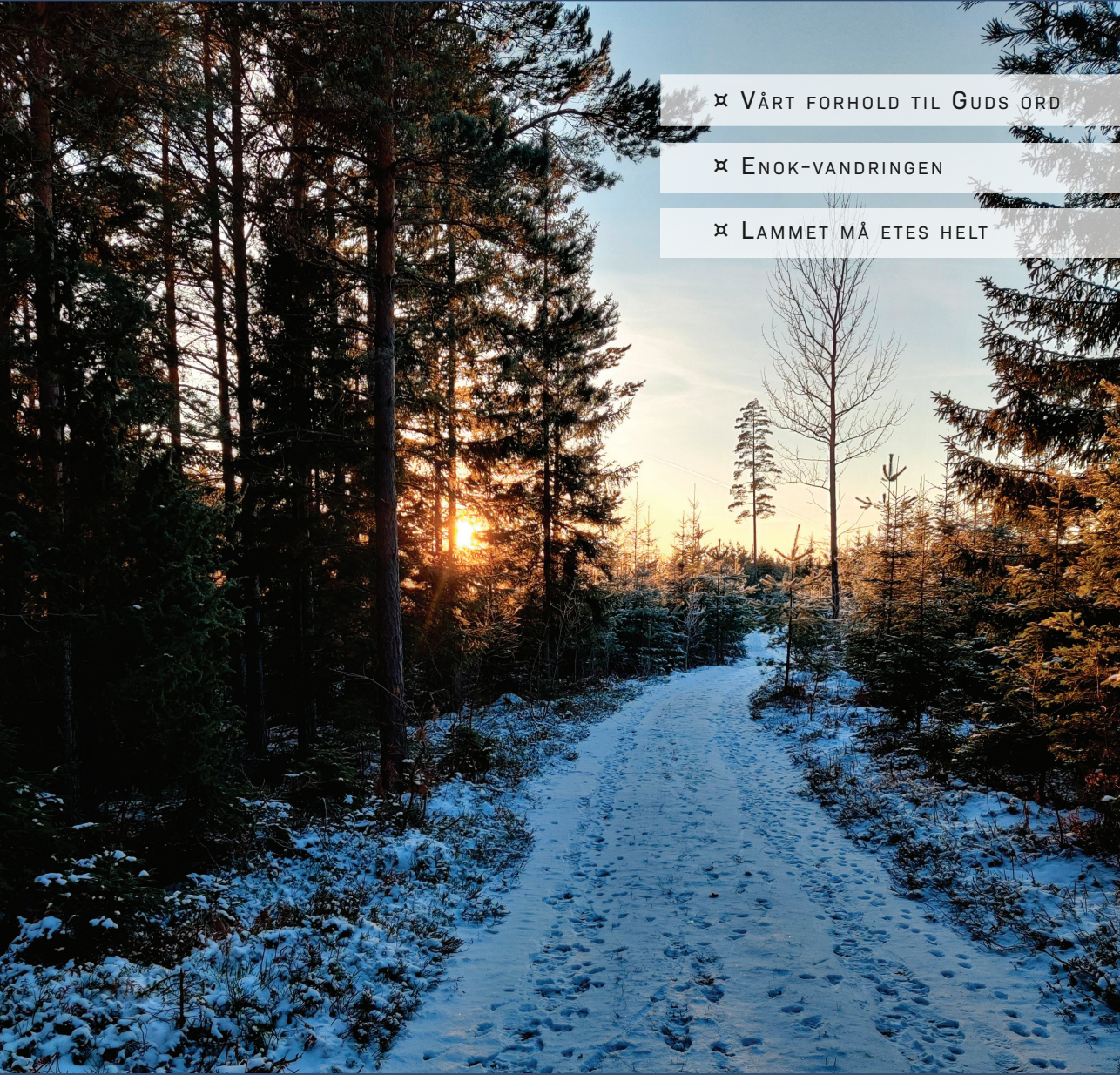

LOV OG EVANGELIUM

TEMA: HELLEGE I ALL SIN FERD

✕ VÅRT FORHOLD TIL GUDS ORD

✕ ENOK-VANDRINGEN

✕ LAMMET MÅ ETES HELT

«Da nå alt dette går i oppløsning, hvor viktig er det da
at dere ferdes i hellighet og gudsfrykt...»

2Pet 3:11

Så sa Herren: Stå
på veiene og se til.
Spør etter de gamle stier.
Spør hvor veien går til det
gode, og vandre på den!
Så skal dere finne hvile for
deres sjeler.

Jer 6:16

REDAKSJONSNEMND

Per Bergene Holm, Finn-Widar Knutzen
og Dag Rune Lid
mail: loe.redaksjon@nll.no

ABONNEMENTSANSVARLIG

Vegard Heian
mob: 907 77 312
mail: loe.adresse@nll.no

Grafisk layout: Marie Louise Björn
Forsidebilde: Marie Louise Björn
Øvrige illustrasjoner: Pixabay, Adobe Stock
Trykkeri: ETN
ISSN: 2387-5275

Norsk Luhersk Lekmannsmisjon ble grunnlagt
i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske
forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift
og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL
støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk
litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

NLL eier og driver også Bibelskolen på Fossnes i
Vestfold. Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord
og spørre etter de gamle stier, samt fremme arven fra
lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Bibelskolen på Fossnes
Valberggrenda 13B,
31 60 Stokke
bibelskolen@nll.no
tlf: 33 33 89 00
www.fossnes.no

vopps
15095

Bankgiro:
3000 22 26193

Formann NLL
Fredrik Thorbjørnsen
mob: 905 95 749
mail: formann@nll.no

Svensk kontonummer:
8169-5, 694 381 912-5

Dansk kontonummer:
7604 1734369

Sekretær NLL
Martin Fjære
mob: 979 89 427
mail: sekretar@nll.no

NLL kontor
mail: kontor@nll.no

www.nll.no

INNHold *januar*

Nytt år i Jesu navn!	3
Vårt forhold til Guds ord Ragnar Opstad	4
Det er forferdelig Göran Holmgren	6
Alt som tjener til liv og gudsfrykt Per Bergene Holm	8
Enok-vandringen Nils Skjælaaen	12
Et kall - ikke først og fremst et arbeid Martin Fjære	15
Stå imot når djevelens listige angrep kommer Erik Olafsen	18
Lammet må etes helt C. O. Rosenius	19
Hvorfor er fortielse av Guds ord så alvorlig? Immanuel Fuglsang	21
Det daglige helliggjørelsesliv Johannes Brandtzæg	23
Har du ei overfladisk tru? Dag Rune Lid	26
Josva 1 Martin Fjære	29
Møtekalender	31
Arrangementer 2023	32

NYTT ÅR I JESU NAVN!

Vi er allerede godt inn i 2023. Vi får også leve dette år i Jesu navn, i tro og tillit til at han er og blir den samme. I troen på Jesu navn har vi syndenes forlatelse, fred med Gud, barnekår og arverett. I Jesu navn skal vi få leve vårt liv og gjøre vår gjerning, etter hans vilje og til hans ære. Han som selv har levd sitt liv for oss, for at vi skal ha all vår rettferdighet og all vår ros i ham.

Bladet du har i hendene, er nå inne i sitt 59. år. De første årene var det seks nummer, men fra 1971 til 2022 har det vært ti nummer i året. Formatet har vært identisk, men sideantall, layout, bilder og farger har stadig blitt oppgradert gjennom årene.

I år har redaksjonsnemnda bestemt å forsøke å gå tilbake til seks nummer i året, men samtidig øke formatet på bladet, både i side-størrelse og sideantall. Stoffmengden vil bli omtrent som den har vært i de senere år, men samlet i færre nummer.

Samtidig som vi prøver denne endringen, vil det også gjøres mindre endringer i layout, skrifttyper mv. Redaksjonsnemnda er svært takknemlige for tilbakemeldinger på hvordan lesbarhet mv. oppleves. Det er viktig at teksten er god å lese. Bladet skal beholde sitt preg. Det skal være et oppbyggelsesblad med korte og sentrale artikler til vekkelse og oppbyggelse. Samtidig skal det gis informasjon om misjonsarbeidet hjemme og ute, samt om arrangement, leirer og møter i NLLs regi.

I den grad det blir noe nytt vil vi forsøke å ta inn et par lengre tema-

artikler av mer læremessig karakter i hvert nummer. Der hvor artiklene er for lange til å trykkes i sin helhet, vil det mest sentrale stå i bladet, mens hele artikkelen kan leses på NLLs hjemmeside.

Vi lever i en forvirringens tid, og vi ser det viktig å formidle sunn bibelsk lære og veiledning til både kristen tro og kristent liv.

Vi er også takknemlige for tilbakemelding på denne siden ved bladet, om vi har valgt en god måte å gjøre det på. Kom gjerne også med ønsker om tema som kan tas opp. Mail-adressen er: loe.redaksjon@nll.no.

På vegne av redaksjonsnemnda,
Per Bergene Holm

Bok og CD-salg

Under fanen MEDIA på nll.no finner man nå "Bok og CD-salg", hvor det er mulig å bestille CD-er og bøker som er til salgs på Bibelskolen på Fossnes.

Velkommen til å bestille.

kontor@nll.no

VÅRT FORHOLD TIL GUDS ORD

AV RAGNAR OPSTAD

«I opphavet var Ordet, og Ordet var hjå Gud, og Ordet var Gud»

(Joh 1:1)

Dei som skreiv ned Guds ord, vart alle inspirerte av Den Heilage Ande, slik at alt det som vart nedfelt, var heilt og fullt Guds ord. «Heile Skrifta er innanda (inspirert) av Gud...» (2 Tim 3:16a). «... dei heilage Guds menn tala drivne av Den Heilage Ande...» (2 Pet 1:21b). Einast dei ti bodorda skreiv Gud sjølv på to steintavler til Moses.

Ordet er eitt med Gud, og Gud er eitt med Ordet. Slik som ditt forhold er til Ordet, slik er ditt forhold til Gud.

Når ein blir ein kristen, har det sin grunn i Guds ord, i Bibelen, og Anden sitt kall gjennom det leste og talte Guds ord. Gjennom det same Ordet får vi vita at livet har to utgangar: evig frelse eller evig fortaping.

Anten tek ein imot Guds ord, eller ein forkastar det. Anten trur ein at Bibelen er Guds ord til oss, eller ein trur det ikkje. Den som ikkje trur alt, han trur ikkje at Bibelen er Guds ord. Han trur gjerne at Bibelen inneheld Guds ord, men ikkje at Bibelen er Guds ord frå ende til annan, frå først til sist.

Ei anna sak er at vi ikkje forstår alt, men det er like fullt Guds ord. Ein kristen har berre Guds ord i Bibelen å forhalda seg til. Den som legg noko til eller trekkjer noko frå, vil få sin dom. Det fortel Bibelen oss. Slik som ditt forhold er til Guds ord, til Bibelen, slik er ditt forhold til Jesus. Den som blir ein

kristen, han har Guds ord å forhalda seg til. Og berre det! Det er vårt forhold til Guds ord som avgjer vår evige opphaldsstad.

Kvifor er det så om å gjera å leggja noko til eller trekkja noko ifrå Guds ord? Ordet lærer at vi må omvenda oss for ikkje å gå fortapt. Og mennesket vil ikkje omvenda seg frå si synd eller si eigarettferd. Difor er det så om å gjera å få gjort Gud ufarleg. Gud er kjærleg og kastar ingen i helvete. Men Bibelen fortel at Gud også er heilag og ikkje kan forlikast med synd.

«Eg vitnar for kvar og ein som høyrer dei profetiske ord i denne boka: Dersom nokon legg noko attåt dette, då skal Gud leggja på han dei plagene som det er skrive om i denne boka. Og dersom nokon tek bort noko frå orda i denne profetiske boka, då skal Gud ta bort hans del frå livsens tre og frå den heilage byen, som det er skrive om i denne boka.» (Op 22:18-19)

Det kjem ein dag, og det kan skje fort og uventa, at vi skal møta Gud og få vår dom.

Kva skal henda i samband med Jesu atterkome? Då skal dei som er frelste, hentast heim til himmelen. Dei ufrelste skal gje seg til å seia til fjella: Fall over oss! - og til haugane: Gøym oss! (Luk 23:30).

«I dei dagar skal folk søkja døden, men dei skal ikkje finna han. Dei skal stunda etter å få døy, men døden skal røma frå dei» (Op 9:6).

Er det nok berre å halda alt Guds ord for sant? Det er det ikkje. Det står at også dei vonde åndene trur det - og skjelv. Nei, det som vi trur, må bli vårt. Det som Jesus gjorde, må verta mitt. Vi får del i det ved tru, seier Guds ord, ikkje berre gjennom ei halda-for-sant-tru, men ei tru som kjem til oss gjennom forkynninga av evangeliet, der det som Jesus har gjort, blir mitt - og fører med seg glede og frelsevisa.

«Når vi tenker på evangeliet, det glade budskap, så er det et budskap om fred, fred på jorden i mennesker Guds velbehag. Men det er også et budskap til anstøt, til det største anstøt: korsets anstøt. Men i våre dager møter vi en slags evangelie-forkynnelse som det ikke er anstøt i. Hva er det for noe? Det er rett og slett ikke Guds ord.

I enhver forkynnelse som forkynnes i samsvar med Guds ord, er det et anstøt. Den vil alltid få noen imot seg og i så sterk grad at noen vil reise seg til strid mot dette anstøtet i evangeliet.» (Reidar Linkjendal)

Rosenius seier at motstanden vil vera størst frå den kanten ein minst ventar det, dvs. innan kristenflokkane, og det ikkje frå kven som helst i kristenflokken, men der ein minst ventar det. Noko av det same skriv Paulus om i Apg 20:30:

«Ja, mellom dykk sjølve skal det stå fram menn som fører falsk tale for å lokka læresveinane etter seg.»

Det kostar for ein forkynnar å skulla vekkja forsamlinga frå åndeleg svevn og åndeleg død. Vi ser i GT korleis det var for profetane, og vi ser kva det kosta for Paulus og dei andre apostlane. Når vi ser tilbake til vekkjingstidene i landet vårt, så kosta det. Det vil kosta også i dag dersom forkynnaren ikkje dreg seg undan anstøytten i bodskapen.

Det ligg ein fare her når forkynnaren kjenner forsamlinga og veit kva forsamlinga forventar. Då kan det verta ei "rett" forkynning av lov og evangelium utan anstøyt.

I brevet frå apostelen Johannes til dei sju kyrkjelydane i Litle-Asia, måtte han skriva om deira sanne tilstand. Eg vil tru at han vart forferda over det han fekk høyra - og måtte senda vidare. Men det var nødvendig at dei fekk vita korleis det stod til. Herren ville koma dei til hjelp og berging gjennom desse alvorsame breva. Det kan vi ha i tankar når det møter oss tunge ting i kristenlivet - ting som tek oss i skule, og vi får sjå kven vi er, og kor vi er.

Ein kristen har ingen ting å berga. Han tek imot Ordet i lov og evangelium og er villig til å la seg gjennomlysa - uansett korleis situasjonen er. Det er godt å få stå under Guds ransakande nåde med sitt liv. Herren vil oss uansett ikkje noko vondt. Han vil berga oss frå ei evig fortaping. Då kan vi be: Send det som du ser eg treng for å verta berga - og om mogeleg at eg kan bli brukt av deg. Det er sagt at den Gud vil bruka, gjer han først ubrukeleg. «Han skal veksa, eg skal minka», sa apostelen Johannes (Joh 3:30). Difor blir det kamp og strid mot det som i oss vil opp og fram - og bort frå tiggarplassen der vi får alt av nåde.

DET ER FORFERDELIG

AV GÖRAN HOLMGREN

Hva er det som er forferdelig?

Vi tenker ofte at det er forferdelig å bli rammet av en alvorlig sykdom, å bli baksnakket og miste sitt gode navn og rykte, å plutselig miste hele sin eiendom og sin gode økonomi, eller at det er forferdelig å oppleve krig eller terror. Men slik sier ikke Bibelen!

Når vi gjør våre vurderinger av ulike vanskelige og uforklarlige hendelser i livet vårt, sier vi ofte: Det er forferdelig.

Bibelen taler også om det som er forferdelig. Men ikke slik som vi mennesker vanligvis tenker. Skriften sier:

«Det er forferdelig å falle i den levende Guds hender!» (Heb 10:31)

Dette er det virkelig forferdelige og forskrekkelige. Ingenting er verre for en synder enn å møte Gud den Hellige. Å stå med synd og skyld innfor ham som avgjør hvert eneste menneskes evige skjebne – det burde vi frykte for.

«For Herren, Den Høyeste, er forferdelig, en stor konge over all jorden.» (Sal 47:3)

Mange i vår tid – også innenfor kristne sammenhenger – har et ytre forhold til Gud. Guds frykten er en mangelvare. Men Guds ord taler klart og tydelig også om dette: «Herren, hærskaenes Gud, ham skal dere holde hellig, og han skal være deres frykt, han skal være deres redsel.» (Jes 8:13)

Gud er hellig. Og hans vrede er ikke bare en teologisk term, men en forferdelig virkelighet. Ja, Gud er «en Gud som er vred hver dag.» (Sal 7:12) Han reagerer på all synd. Han er en fortærende ild mot alle urene begjær, onde tanker og onde handlinger. Likeså er alle våre forsømmelser og unndragelser under Guds vrede og forbannelse (Gal 3:10).

Synden og Gud kan aldri forenes. De ekskluderer hverandre gjensidig. Enten kommer Gud til å skille deg fra synden når du i tro tar imot Jesu rensende offerblod, eller så kommer den synden som du ikke vil bekjenne, men beholde, til å skille deg fra Gud. David hadde lært å kjenne både seg selv og den Hellige. Derfor sier han til Gud:

«Alle må frykte deg! Hvem kan bli stående for ditt åsyn når du blir vred?» (Sal 76:8)

Når den himmelske Majestet gjør lovens bud tydelige, åpenbares hva vi alle er: syndere. Guds lov avslører oss som avgudsdyrkere, ekteskapsbrytere, mordere, tyver osv. Da aner man sannheten i Skriftens ord: «Det er forferdelig å falle i den levende Guds hender!» Å komme til denne innsikten er ikke behagelig, men nødvendig. Det gir den frykten i samvittigheten som er en forutsetning for å rett lære å kjenne evangeliet. Og det er dit – til evangeliet – Gud vil føre oss.

Evangeliet er det forunderlige budskapet om Stedfortrederen. Jesus gikk inn i ditt og mitt sted. All vår synd og skyld ble av Faderen lagt på Sønnen. Han ble «gjort til synd»!

C. O. Rosenius skriver:

«Men på den måten ble Kristus den aller største synder overfor Gud, hvis make jorden aldri hadde sett. For i og med at han er et offer for all verdens synd, står han nå for Gud, ikke som en som er uskyldig og uten synd, som Guds Sønn i herlighet, men som en synder som i den grufulle stund på korset måtte rope: 'Min Gud! Min Gud! Hvorfor har du forlatt meg?'

Han står som en synder som bærer Paulus' synd på sitt legeme, han som forfulgte Guds

menighet over all måte; Peters synder, han som fornektet sin Herre; Davids synder, han som drev hor og myrdet; ja, mine og dine og all verdens synder. For alle de synder som jeg, du og vi alle har gjort og ennå daglig gjør, de er med slik kraft og guddommelig alvor lagt på Kristus, Guds lam, som om han selv skulle ha gjort dem! I den grad er de blitt Kristi egne synder, eller også måtte vi ha gått fortapt!»

(Husandaktsboken for 26. mars)

Evangeliet taler om hvordan Gud har handlet med sin egen Sønn, vår stedfortreder. Dommen gikk over Sønnen, til frelse og evig salighet for alle som tar sin tilflukt til ham. Gud har gitt oss alt med Ham. «Han som ikke sparte sin egen Sønn, men ga ham for oss alle, hvordan skulle han kunne annet enn å gi oss alle ting med ham?» (Rom 8:32)

Det er forferdelig å være en synder som bare har seg selv å regne med når man skal møte himmelens Gud.

Det er salig å være en frelst synder, som hos Jesus har fått forlatelse for all synd og blitt dekket med hans rettferdighet. Ja, det er fantastisk når evangeliet åpenbares for hjertet. Da ser man himmelen åpen!

ALT SOM TJENER TIL LIV OG GUDSFRYKT

AV PER BERGENE HOLM

2. Peters brev 1:3-11

Du som har tatt imot Jesus ved troen, er født av Gud til et nytt liv, gjenfødt av uforgjengelig sæd, sier apostelen i sitt første brev. Det er ikke et liv du eier i kraft av noe hos deg selv, men det er et liv du har mottatt ved troen på Jesus og eier i kraft av ham.

Etter hans guddommelige makt

Det tenkes ikke i første rekke på Guds allmakt, men den guddommelige makt Gud har til å gjøre døde levende. Denne makt viste han på Jesus da han reiste ham opp fra de døde.

Jesus døde som en forbannet, under våre synders dom. Men i og med sin død sonet han synden og utsto straffen, din og min straff. Og i seg selv hadde Jesus vunnet den rett som loven taler om: «Den som gjør, det skal leve ved det.»

Gud er dommeren, med makt til å erklære den som har sonet synden, å være rettferdig, og med rett til å reise den opp fra døden som har rett til å leve. Det var denne guddommelige makt Gud viste på Jesus da han reiste ham opp fra de døde (Ef 1:20).

Denne makt er også virksom blant oss som tror på Jesus (Ef 1:19). Den reiser også hver den som tror på Jesus, opp med ham. Ved troen på Jesus er du fraregnet alt ditt. Det er korsfestet med Jesus og lagt i grav med Jesus. Det har fått sin dom, det er utsonet. Ved troen på Jesus er du tilregnet Jesus – hans rettferdighet og hans livsrett, og i kraft av denne rett har Gud levendegjort deg, født deg på ny og gitt deg alt du trenger til liv og guds frykt.

Livet og guds frykten som er gitt deg, er imidlertid ikke gitt deg som en personlig egen-skap som du råder over. Nei, det er noe som er gitt deg i Ordet om Jesus, og som bare får utfolde seg i ditt liv i samme grad som Ordet om Jesus får rom hos deg.

Det er noe som stadig gis deg gjennom *kunnskapen om (kjennskapet til) ham som har kalt oss ved sin egen herlighet og kraft*. Jesus har ikke kalt oss på grunnlag av vår herlighet og kraft, men på grunnlag av sin egen herlighet og kraft. Alt du trenger for å bli og leve som en kristen, er gitt deg i ham – og i ham alene.

Så har du ingen unnskyldning for et skrøpelig kristenliv. Det hviler ikke på dine forutsetninger, men er gitt deg i Jesus.

Og gjennom dette har gitt oss de største og mest dyrebare løfter, for at dere ved dem skulle få del i guddommelig natur

Evangeliet om frelsen i Jesus gir oss ikke bare en teoretisk frelse, en frelsende kunnskap som etterlater oss uforandret. Nei, evangeliet er et levende ord, ånd og liv, og skaper hva det nevner.

Gud har ikke bare gitt oss rett til å bli Guds barn. Han regner oss ikke bare som sine barn for Jesu skyld, men han gjenföder oss til sine barn – skaper et nytt menneske i oss, «skapt etter Gud i den rettferdighet og hellighet som er av sannheten» (Ef 4:24). Det som Jesus er, blir ikke bare vårt ved tilregning, men ved at han selv tar bolig i oss ved troen, blir dette også en levende virkelighet i oss. Det skal du regne med og innrette deg etter!

«Regn med din Frelser, så regner du rett (...) Regn med deg selv og du kommer i fall. Regn med din Frelser og seire du skal.»

Etter at dere har flyktet bort fra fordervelsen i verden som kommer av lysten

Det liv som leves i verden, går mer og mer mot fordervelse – i dobbel forstand. Selve livsutfoldelsen fordrer mennesket, og enden på livet etter lysten er evig undergang og fordervelse. Der kjødets lyst får råde, blir det ingen gevinst, ingen varig nytelse og glede. Den kjødelige lyst fører til fordervelse av menneskelivet, ødeleggelse og undergang.

Denne fordervelse har den troende – lik Kristen i Pilegrims vandring - flyktet bort fra. Han har fått del i et nytt liv, et liv som kan leves slik Gud engang skapte det til å leves. Men: Dette livet er et troens liv. Slik det er født ved sannhets ord, slik lever det av dette ordet. Slik vårt legemlige liv ikke har liv i seg selv, men daglig må næres, slik er det også med vårt åndelige liv.

Troens liv styrkes ikke ved mat og drikke, men ved Guds nådes evangelium. Det er godt at hjertet styrkes ved nåden.

Men da må vi også huske: Evangeliet om frelse fra synden og døden skal ikke graves ned, men det skal vi leve i og leve ut. Det livet vi er frelst til skal vi ta fatt på med iver, ellers mister vi det.

Så legg nettopp derfor all vinn på at deres tro viser seg i dyd (eller rett liv)

«Legg all vinn på», sier apostelen. Det er livsnødvendig at du som er blitt en kristen, legger all vinn på å leve som en kristen. Det livet du har fått ved troen på Jesus, må utfolde seg, ellers dør det. Det er dette livet du er frelst til. Det evige liv begynner her og nå!

Apostelen beskriver nå troslivet som en plante som folder seg ut i stadig nye skudd på troens

stamme. Det første som springer ut av troen, er et «rett liv» eller «dyd». Ordet er vanskelig å oversette, men tanken er at der hvor troen er virksom, vil den vise seg i en hellig og rettskaffen ferd – en vandring i Jesu fotspor, med hans sinn.

Og i det rette liv skjønnsombet (eller kunnskap)

Her tenkes det på den kunnskap som vet å skjelne det gode fra det onde. Av naturen vet vi ikke hva som er godt eller ondt. Skulle vi følge vår egen følelse ville vi være som et skip ute på åpent hav uten kart og kompass. Troens kunnskap viser seg i bundethet til Guds ord, der har den all sin visdom og forstand. Troen stoler ikke på seg selv, men lar seg rettleder av Guds ord. Slik kommer den troende i sin rettskafne ferd til å følge en annen kurs enn verden, ha et annet syn på mangt og meget – og framfor alt følge det.

Og i kunnskapen avhold (eller selvbeherskelse)

Det hjelper ikke å kunne skjelne mellom godt og ondt, dersom det ikke får følger i praksis. Den troende er ikke ferdig med kjødet og dets lyster, og det strider mot det nye livets art. Der kjødet får utfolde seg, der må troens liv vike. Men der hvor troens liv får utfolde seg, der må kjødet vike.

Det er det som menes med selvbeherskelse eller avhold. Du vet hva som er Guds vilje, men du fristes til noe annet. Selv om det ikke alltid er synd i seg selv, så er det til hinder for ditt gudsliv og fører deg bort fra Jesus og livet med ham. Det tar plassen, tiden, oppmerksomheten, sinnet osv. Det kan være fritidsinteresser, hobbyer, arbeid, hjem og familie osv. Der hvor du ikke ved avhold og selvbeherskelse tar kontroll over dette, vil det ta kontroll over deg, og du blir en slave av dine lyster. Da dør troens liv. Troens liv må ha rom, eller så blir den som en innestengt plante. Den vil syke hen og til slutt dø.

*Og i selvbeheerskelsen tålmodighet
(eller utholdenhet)*

Det er ikke gjort en gang for alle å si nei til alle fristelser og lyster. Den kampen varer livet ut. Derfor må du vise utholdenhet. Det er så lett å bli slapp med tiden, tro at faren er over, ikke ta det så nøye. Det var så mange som begynte i Ånd, men fullendte i kjød. Kampen mot synd og fristelser ble så lang og hard, og så tok man det ikke så nøye etter hvert. Mer og mer ble en opptatt med livet her og nå. En våket ikke lenger, men søvnen tok overhånd. Og så var alt tapt (jf. David).

Og i utholdenheten gudsfrykt

Der utholdenheten i kampen mot synd og fristelser utfolder seg, der er det umulig annet enn at en stadig må ty til syndenes forlatelse, stadig må leve i renselsen. En drives stadig inn til Jesus, får ham stadig mer kjær, og det fortrolige samfunnet med Jesus blir sterkere og sterkere.

Da får også gudsfrykten rom – en barnlig frykt for å gjøre Gud i mot og en ærefrykt for Gud som viser seg i en inderlig trang etter å vandre rett for Gud. Slik et barn som elsker sin far ikke vil gjøre ham i mot, men være til glede og behag for sin far, slik frykter den troende for å gjøre Gud imot, fordi han elsker ham og holder av ham. En erfarer at det er godt å holde seg nær til Gud.

Og i gudsfrykten broderkjærighet, og i broderkjærigheten kjærighet til alle

Den sanne kjærighet til Gud viser seg alltid i kjærighet til de troende. «Hver den som elsker Faderen, elsker også den som er født av ham» (1 Joh 5:1). Vi skal legge vinn på å utfolde denne kjærigheten, ikke bare med ord eller tunge, men i gjerning og sannhet.

Vi fristes stadig til å søke oss selv, vår egen ære eller vårt jordiske gavn. Men gudsfrykten skulle drive oss til å glemme oss selv og som

villige tjenere søke de andres ve og vel. Jeg har jo en Herre i himmelen som sørger for meg i alle ting. Skulle jeg da vende ryggen til de andre for å sørge for meg selv?

Og jeg som har fått all min synd og skyld ettergitt av min Herre og Frelser, hvordan skulle jeg gjemme på bitterhet og fiendskap mot dem jeg vandrer sammen med?

Før når disse ting finnes hos dere og får vokse, viser de at dere ikke er uvirksomme eller ufruktbare i kunnskapen om vår Herre Jesus Kristus

Det personlige kjennskapet til Jesus virker slik frukt hos dem som lever med ham i troen. Det er en virkning av evangeliet der det har fått rom i hjertet, og det viser at en ikke forgieves har tatt imot evangeliet. Evangeliet har fått slå rot og har båret frukt i livet. Det er ikke død kunnskap, men levende og virksomt.

Men den som ikke har disse ting, han er nærsynt og blind, og har glemt renselsen fra sine gamle synder

Der hvor det nye livet som er født ved evangeliet og som vokser ved evangeliet, ikke får utfolde seg og vokse, der vil det gamle menneske utfolde seg og leve. Da er du på vei bort fra Jesus, på vei tilbake til et liv i kjødet, det som du flyktet bort fra da du kom til Jesus første gang. Da har du glemt renselsen fra dine gamle synder.

Kjødet må du nok slite med så lenge du lever her i verden. Men du kan ikke gi etter for det. Det er som å falle i ild eller vann. Du må renses fra det, du må løses fra det, du må til Jesus og syndenes forlatelse. På ny og på ny må du la deg renses. Jesus må få vaske dine føtter og bevare deg i renheten.

Nærsynt – kortvarig nytelse her og nå.

Blind – ser ikke hvor en går.

Vær derfor desto mer ivrige, brødre, etter å gjøre deres kall og utvelgelse fast! For når dere gjør dette, skal dere aldri noen gang snuble

Når du lever troens liv i evangeliet, lever i syndenes forlatelse og stadig legger vinn på å utfolde det livet du har fått hos Jesus, så vil du befestes i samfunnet med Jesus. Det er et liv du ikke kan leve uten i daglig avhengighet av Jesus, og du bindes mer og mer til ham og løses mer og mer fra ditt gamle menneske.

En plante som skyter skudd og vokser oventil, kan bare det ved å skyte dypere røtter nedentil.

Når jeg leser om dette i Skriften, gripes jeg av fortvilelse og frykt fordi jeg så lite har lagt vinn på dette. Men jeg får også trang og lyst til å leve mer helhjertet med Jesus. Han har gitt så rike løfter over et liv i hans nærhet.

Frykt for å bli en av dem som begynte på veien, men som ble liggende igjen. Be om trang og lengsel etter å få leve slik som det står her, vandre slik at en aldri noen gang skal snuble. I dag er det så mange som søker minste motstands vei, som spør hvor likt det går an å leve verden og likevel bevare kristennavnet. Det er dødens vei. Og det er ikke det som det spørres om her. Nei, her er det et spørsmål om hvor nær du kan leve Jesus, hvor sterkt du kan bli inntatt av ham, hvor helt og fullt han kan få makt over deg.

Noen vil ha det til at slik tale er lovisk. At enhver formanings-til-kamp mot synden og til et liv for Gud, strider mot evangeliets «for intet». Alt gis jo fritt og for intet, for Jesu skyld, av nåde, og en kristen er jo fri fra ethvert bud og krav. Ja, det er sant når det er tale om vår rettferdighet for Gud.

Men det blir vrangt når det fornektes at frelsen i Jesus ikke også innebærer et nytt liv. Det var nettopp slike tanker som hadde fått innpass i

de forsamlinger apostelen Peter her skriver til.

Men den troende som er frelst av nåde, vil av hjertet leve med Jesus, for han har fått Jesus kjær. Han gleder seg derfor over formaningsordet og over løftene om at det i Jesus er gitt ham det han trenger for å leve som en kristen, til ære for Gud og til gagn for sin neste.

Er det ditt hjertes trang og ønske? Da er dette vi nå har lest, et herlig løfte til deg. For her taler ikke apostelen om et umulig luftslott, noe som bare er oppnåelig for særlig fromme og gudelige personer. Nei, her taler han om noe som er gitt deg i evangeliet, i Guds løfter. Det er intet hinder for at du kan gjøre deg bruk av dette og få erfare det som vi her har lest. Du kan leve slik med Jesus at du befestes i hans nåde og din utvelgelse, så du aldri skal bli liggende igjen på veien. Ja, mer enn det.

For på denne måten skal det rikelig bli gitt dere inngang i vår Herre og frelser Jesu Kristi evige rike

Du skal ikke bare så vidt komme innenfor og med nød og neppe bli frelst. Nei, du skal få rikelig inngang, dvs ikke komme tomhendt, men ha noe med deg inn.

Du kan tenke på en skipbrudden som bare så vidt blir berget i land, og en som ikke bare kommer i land, men som også har fått berge med seg en rekke av sine skipskamerater.

Å, skulle du ikke legge mer vinn på å leve Jesus nær, mer søke ham i Ordet og bønnen, mer søke å leve ut troens liv i hverdagen, slik at din tro viste seg virksom i din ferd, til evig liv og frelse for deg selv og til hjelp for dem du lever i blant!

ENOK-VANDRINGEN

AV NILS SKJÆLAAEN

«Jeg er korsfestet med Kristus. Jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg. Det liv jeg nå lever i kjødet, det lever jeg i troen på Guds Sønn, han som elsket meg og gav seg selv for meg.»

Gal 2:20

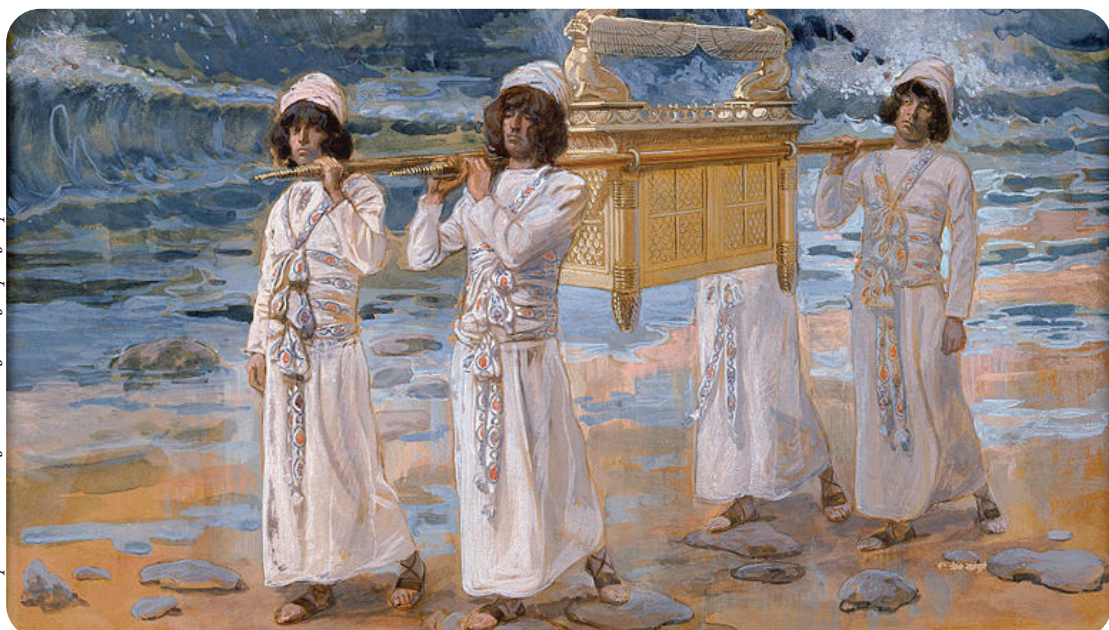
Det er stille i leiren. Folket venter. Ikke lenger i tross eller knurrende utilfredshet, men i stille forventning bøyer folket seg mens Gud, Herren, taler med sin tjener Josva. Folket forstår øyeblikkets storhet. Og hva er det som foregår?

Det som Herren hadde planlagt og lovet fedrene gjennom århundrer, står nå foran sin fullførelse. Nå skal løftene oppfylles. Nå skal folket gå over Jordan. Nå skal de fra ørkenens fattigdom til Kanaans overflod.

I veldig spenning venter folket på Josva for å høre hva Herren vil byde dem å gjøre. Israel skjønner at dersom verket skal lykkes, er det bare én ting å gjøre: bøye seg i ubetinget lydighet for Herrens stemme! Selv må de holde sine hender borte fra verket, ellers vil de påny komme til å oppleve nederlagets triste kjensgjerning. Stunden er for stor, betydningen for overveldende til at folket nå skulle våge å si eller foreslå noe. Nå har det ingenting å si, ingenting å foreslå. De venter, stille, bøyet under Herrens egen majestet. Nå er de villige til å høre, villige til å lyde. Folket er beredt, de er uten betingelser, uten innvendinger.

Endelig innser de at menneskeråd og menneskekraft er fäfenkt, og derfor lytter de i stillhet til Herrens ord gjennom Josva, til den stemme som er tilstrekkelig.

«The ark passes over the Jordan» av James Jacques Joseph Tissot

At mange blant folket allikevel hadde sine egne tanker og ideer, er vel nokså sannsynlig. Utvilsomt ventet mange på ordre om å forberede seg til krig, bygge bro over floden, etterlate kvinner og barn under beskyttelse, eller lignende ordre.

Men nei! Budskapet fra Herren lød ikke slik. «Når dere ser Herrens, deres Guds paktsark, og de levittiske prestene i ferd med å bære den, så skal dere bryte opp fra leirplassene og følge etter den (...) Slik kan dere vite hva vei dere skal gå, for dere har ikke gått denne veien før (..) Herren [vil] gjøre underfulle ting blant dere.» (Jos 3:3-5)

I sannhet en ordre som er Herren verdig! Men overraskende, ja, rett og slett tåpelig for menneskelig krigføring. Ikke arbeid og ukelang forberedelse, men tillit til Herren og hans verk. Han var det som nå ville åpenbare sin herlighets makt og oppreise seg et navn til å bli fryktet blant folkene.

I tro skulle folket dra over Jordan og inn i landet. Ikke i tro på sin egen tro som en bro, men i tillit til Herrens uforanderlige trofasthet overfor sitt eget ord og sine egne løfter.

Og selv om Israel ingenting så og ingenting forstod, så bøyd de seg allikevel. Det som de ikke så, trodde de, og det som syntes umulig, forventet de! Endelig hadde de lært at for Herren er ingenting umulig. Han som hengte jorden på ingenting, kunne saktens også føre et folk over en flod på ingenting. Han trengte verken bro eller båt. Nei, uten hjelpemidler, bare ved Herrens ords makt, skulle Israel den dag føres inn i landet.

Og folket trodde.

Deres forhold til Herren var nå blitt et annet

enn før. De regnet ikke lenger med fienden, sterk eller svak, med vanskeligheter, store eller små, med muligheter eller umuligheter. Bare én ting kom nå i betraktning: Herren selv og det som han hadde sagt. Det var nå fullstendig nok for dem.

Og nå skulle de da ta det avgjørende skritt; det skritt som skulle føre dem inn til et liv under slike forhold at de hittil ikke engang hadde kunnet tenke seg muligheten av det. For selv om Herren hadde ment at dette liv skulle være folkets allerede fra frigjørelsens dag av, så var det allikevel noe folket aldri hadde opplevd. Tross frigjørelsen fra Egypts treldom, så var dette noe nytt, noe uendelig mye større og herligere enn alt hva de til den stund hadde opplevd. Nå skulle de inn i et liv som de på grunn av ulydighet og vantro hadde gått glipp av i disse mange år.

Og la oss her nøye betrakte kjensgjerningene, for at ikke fienden på ny skal finne anledning til å føre oss inn på falskt spor ved en eller annen ytterlighet eller overdrivelse. En kristen som har fått oppleve Kristus som sin Frelser og derfor vet at han er frelst, kan allikevel leve sitt kristenliv som en åndelig ørkenvandring. Han har ikke fått oppleve alt det som Gud har gitt oss i Kristus, og da lyder det mange slags røster imot ham.

Snart får han høre fra en kant: «Du er ikke virkelig frelst, du trenger å oppleve en ny frelse.» Snart fra en annen: «Du må bli ånds-døpt, du må få oppleve pinseilden.» Snart fra en tredje: «Du må oppleve den andre velsignelse.» Eller fra en fjerde: «Det rike liv er ikke tiltenkt alle troende, men bare de få utvalgte som Gud tar seg særlig av på grunn av deres stilling i Guds rike.»

La oss derfor se nøye på kjensgjerningene: Det som folket nå stod i ferd med å

skulle oppleve der ved Jordan, var ikke en forløsning eller frigjørelse nummer to fra Egypt. Det var ikke en bedre frelse fra Farao, og i en forstand var det slett ikke noe nytt. Heller ikke var det noe Gud hadde tiltenkt bare en del av folket.

Det var et liv som Herren hadde planlagt for og tiltenkt Israel allerede lenge før frigjørelsen fra Egypt, ja, som var en del av selve frigjørelsen. Det var et overmål av liv som ikke hadde noe med deres vandring eller arbeid å gjøre. Det var et liv tiltenkt hele folket, og ikke bare noen få utvalgte som en ekstra nådegave.

Men hva skjer? Etter at Israel har opplevd frigjørelsen fra Egypt, formår fienden å blinde folkets øyne så de på grunn av vantro, avgudsdyrkelse, hor, og på grunn av at de fristet Gud og knurret imot ham, aldri kom til å nyte den herlighet som egentlig var deres. De opplevde frelsen fra trelldommen, men ikke den frelstes tillitsfulle vandring i overflod av liv.

Og la meg her få fremheve den åndelige betydning som disse kjensgjerninger har for oss. Disse skjedde som forbilder, for at vi ikke skulle ha lyst til det onde slik som de hadde det.

Liksom vi står foran Jordan i åndelig forstand, så la oss huske at det ikke er foran en frelse nummer to vi står, heller ikke foran en åndsdaup. Som troende er vi ved én Ånd døpt til Kristus Jesus og til hans død. Vi står heller ikke foran noe som skal føre oss inn i et fullkomment og syndefritt liv, eller som en gang for alle skal gjøre det forbi med alle fristelser og begjær og løfte oss opp på et sted hvor det ikke finnes anfektelser mere.

Og jeg ber mine lesere om å huske dette når

vi nå nærmere skal betrakte de sannheter Herren har gitt oss i disse forbildene.

Jordan peker derimot med stor klarhet på en side ved Kristi kors som for mange er kommet fullstendig i bakgrunnen, ja, ofte endog blitt glemt. Den viser oss hva korset egentlig skulle bety for oss i vårt liv, og at da Jesus døde på korset, inneholdt denne frelseskjensgjerning mye mer enn vi kanskje forstod da vi først kom til troen.

Ikke bare *føre ut* av Egypt, var Guds løfte til Israel, men også å *føre inn* i Kanaan. Begge deler. Ikke bare frelsen fra syndens forbannelse er Guds gave til den troende i Kristus og hans død på korset, men også det inderlige rike og tillitsfulle liv i Kristus, fylден av liv. Begge deler. Og dersom en side av Kristi verk på Golgata glemmes, kommer det alltid til å bli et tilsvarende mangelfullt kristenliv som resultat. *Hele* Guds råd må forkynnes.

Dette er en del av en lengre artikkel. Hvis du ønsker å lese hele artikkelen, kan du finne den på nll.no - enten under fanen "Media" - "Bladet Lov og Evangelium", L&E 01-23, eller ved å scanne QR-koden.

For å lese QR-koden kan du holde mobilkameraet over koden. Hvis ikke dette fungerer må du laste ned en app for QR-koder på din telefon/ditt nettbrett.

ET KALL - IKKE FØRST OG FREMST ET ARBEID

AV MARTIN FJÆRE

Overskriften er en setning som brente seg fast under høstens tur til misjonsarbeidet i Peru og Bolivia. Ja, det er oppgaver og gjøremål som tar krefter og overskudd både fysisk og psykisk, men det er allikevel først og fremst et kall, ikke bare et arbeid!

Selv om jeg fanget opp denne setningen under samtaler med nasjonale arbeidere, tenker jeg det har relevans for enhver kristen, uansett hvor han eller hun bor og virker. Apostelen Paulus vitner for sin del:

«For om jeg forkynner evangeliet, så er det ikke noe å rose meg for. Det er en nødvendighet som ligger på meg, for ve meg om jeg ikke forkynner evangeliet!» (1 Kor 9:16)

Jeremia ble så trett av folkets reaksjoner over Herrens ord, som var så fullt av alvor og nidkjærhet mot synd og frafall, at han ville tie. Men det gikk ikke så lenge han sto i livsforbindelse med Herren.

«Jeg tenkte: Jeg vil ikke lenger huske ham og ikke tale mer i hans navn! Men da ble det i mitt hjerte som en brennende ild, innestengt i mine ben. Jeg trettet meg ut med å tåle det, men jeg maktet det ikke.» (Jer 20:9)

Det ble en større belastning å stå imot Gud og hans budskap enn å bli til hån og spott blant folket!

Her berører vi noe av det som gjorde mest inntrykk under samlingene med flere av de nasjonale medarbeiderne. De kunne ikke tie om det de selv var frelst ved. De kunne ikke la være å vitne om ham som hadde løst dem. Fristelsen til å tie og menneskefrykten var de vel kjent med. Sære minner om forspilte sjanser kom derfor også til overflaten. Det var

samfunnet med Jesus og gleden over å få «stå i nåde hos Gud», som næret gudsfrykten og vitnetrangen. Dette er for min del et «hellig minne», som jeg ønsker å videreformidle til misjonsfolket her hjemme.

Det skarpe lyset fra mennesker som lever nær Jesus og ordet, vekker mange ransakende tanker og spørsmål i eget liv. Livsførselen, det praktiske liv slik en er vant til å leve det, kommer i et annet lys og blir bedømt ut fra andre kriterier: Hvordan er det for eksempel mulig å ha vandret i så mange år blant verdslige mennesker samtidig som en har sagt dem så lite om Jesus og frelsen? Så mange dager sammen med dem og likevel nesten ikke snakket med dem om livets to utganger: himmel eller helvete! Kan jeg da virkelig ha forstått dette selv? I hvor stor grad kan en da være preget av Guds ord i erkjennelsen? Hvorfor har ikke Jesu sinnelag overfor meg fått flyte fritt videre til mine omgivelser?

Sløve kristne har en lei tendens til å klappe hverandre på skulderen og trøste seg til felles elendige skjebne. Men i denne saken er ikke felles skjebne noen sann trøst. Den er snarere en djevelens sovemedisin som gjør det mulig å sove videre uten for store forstyrrelser.

Må Gud forbarme seg over oss! Den gode hyrde sier: «Mine får hører min røst». Så skulle vi heller høre på hans røst i denne nøden og videre formidle hans klare ord til andre som også har blitt sløve.

«Men han svarte og sa til ham: Herre, la det få stå også dette året, til jeg får spadd opp rundt det og gjødslet det. Kanskje bærer det

da frukt neste år. Gjør det ikke det, så får du hogge det ned.» (Luk 13:8f)

Så er det bare vingårdsmannen som fullt ut vet hvor du eller jeg er i «også dette året». Om en står ved begynnelsen av vingårdsmannens siste forsøk, eller om en faktisk nærmer seg slutten på «neste år»! Er grunnen til liten nød for andres frelse at en selv ikke virkelig har sett inn i frelsen, så står en uten frukt. Er situasjonen uendret «neste år», vil det skje som vingårdsmannen sier: «så får du hogge det ned.»

«Herre, frels! For jeg går under!» Jesus! Overlat meg ikke til meg selv i denne nøden!

Bekjennende kristne som av natur er frimodige og frempå, går ofte, i denne sammenhengen, ganske klar av det skarpe lyset fra dem som lever nær sin Frelser og er lydhøre for Guds ord. De feller da også harde dommer over de feilende, feige og konfliktsky i forsamlingen. Parallelt fremheves deres egen kristelige fremferd og åndelige fortreffelighet. Men hva driver egentlig deres frimodighet og bedømmelse av andre kristne?!

Her kommer vi inn på et annet minne fra besøket på misjonsmarka. Paulus taler om samme sak i 1 Kor 16:9:

«For en dør er blitt åpnet for meg, stor og virksom, og det er mange motstandere.» Motstanden kommer ikke bare fra den hedenske eller katolske omverden, men også innad i menigheten. Det er vel knapt noe som tar så på både åndelig, mentalt og også fysisk, som det Bibelen betegner som «onde arbeidere». Ryktemakeri, selvhevdelse og egennytte praktiseres først i det skjulte, men etter hvert mer åpenbart ettersom posisjonen enten befester seg eller blir avslørt og motsagt.

Da oppstår det en dobbel fare: De som blir utsatt for urettferdigheten, kan så fort selv bli onde baktalere og søke å bekjempe urettferdigheten med syndige, kjødelige midler. Det er et stort under om den enkelte da blir ført tilbake i ydmykhet, sannhet og nådeavhengighet. Bitterhetens fare er stor, skalleskjul for utilgivelig sinnelag er lett å sette opp, men vanskelig å rive ned.

Igen viser forskjellen seg mellom dem som lever nær sin Frelser og preges av ham, og dem som i større grad utfra sitt eget hode skiller på rett og galt.

«Ta mitt åk på dere og lær av meg, for jeg er saktmodig og ydmyk av hjertet. Så skal dere finne hvile for deres sjeler.» (Matt 11:29)

De går inn under dette Jesu åk, og står på sannheten samtidig som saken saktmodig overlates til Herren. Utfallet endrer ikke på noe, saken overlates uansett til Herren. Fruktene uteblir heller ikke. For i de smertelige, konkrete sakene, renser vingårdsmannen greinene så de kan bære mer frukt.

Igen vil jeg dele med dere en setning fra en på misjonsmarka som var velkjent med dette: «Guds løfter lyser sterkt og klart i disse vanskelige situasjonene, men av og til blir det helt mørkt for meg.»

Det er ikke lett å stå rolig å se på at en tredjedel av en relativt ny-oppstartet forsamling plutselig uteblir fra samlingene, på løgnaktig grunnlag. Det er heller ikke lett å forholde seg ydmyk og saktmodig når andre konfesjoner går etter deg, banker på de samme husdørene og setter ut onde rykter om deg og arbeidet du driver. Når de også tilsynelatende lykkes i sin svertetekampanje, ligger mismot, frustrasjon og kjødelig sinne temmelig nær.

Arequipa

Fra det nye forsamlingscenteret i Pampa Acetuno

Sucre

*«Ferda er så full av farer,
vegen, å, den er så smal!
Og på Satans mange snarer
er det aldri noko tal»*

Selv om avstanden geografisk er stor og kulturene vidt forskjellige, synes det meg underlig hvor like problemene og fristelsene er med hjemlige forhold. Arbeiderne som Gud har kalt på misjonsmarka, trenger sårt forbønn og åndelig støtte. Det samme er tilfelle med de som her hjemme, at de ikke først og fremst ser på tjenesten som et arbeid, men som et kall!

*«Lat di miskunn styrkja motet
så som einast du det kan!
Lær meg alltid sjå det blodet
som for mine synder rann!
Soningsblodet, soningsblodet,
der eg liv og frelsa fann.*

*Lat ei synda her på ferda
dåra og forføra meg.
Nei, for heile vide verda
vil eg ikkje mista deg.
Du åleine, du åleine,
fører meg den rette veg!»*

(SB nr 880 vers 3 og 5)

L&E

Martin hadde to misjonsmøter på nyttårsleiren på Fossnes, om misjonsarbeidet i Bolivia og Peru. Du kan se møtene ved å scanne QR-koden. Møtene ligger også ute på nll.no under fanen "Media", velg så "Lyddopptak" eller "Video-opptak".

For å lese QR-koden kan du holde mobilkameraet over koden. Hvis ikke dette fungerer må du laste ned en app for QR-koder på din telefon/ditt nettbrett.

STÅ IMOT NÅR DJEVELENS LISTIGE ANGREP KOMMER

AV ERIK OLAFSEN

«Det lir med natten, det stunder til dag. La oss derfor avlegge mørkets gjerninger, men iføre oss LYSETS VÅPEN.»

Rom 13:12

«Bind opp om deres sinn», sa Peter. «Våk og be», sa Mesteren. Hvordan kan vi binde opp om vårt sinn? Og hvordan kan vi våke og be rett? Svaret er: «ved sannhets ord, ved Guds kraft, med rettferds våpen på høyre og venstre side». (2 Kor 6:7)

Striden er det umulig å komme utenom hvis en vil leve gudfryktig i den verden som nå er. Hvis en er en Jesu Kristi etterfølger må det være slik. Vårt onde kjøtt må dødes. Tidsånden må overvinnes, det krever disiplin, det krever forsakelse.

Vi blir besmittet med så mye, gjennom nyheter og media (også kristelige media og nyheter). Og menneskers meninger (også kristnes meninger). Vi lever i en babylonsk tid, der ideologier vokser seg større og sterkere, fake news og den tilsynelatende rikdommen, som er et stort bedrag, er overalt. Sannheten blir ikke tolerert, men ønskes vekk. Johannes skrev i sitt brev: «Det er den siste time». Forvirringens tidsalder er på vei til sitt klimaks nå, 2023 år etter Kristus.

Guds ord vil at du og jeg skal kjempe troens gode strid og vinne mennesker ut av satans rike og over til Guds elskede Sønns rike, det himmelske Jerusalem.

Vi må bli stille for Herren. «I stillhet og i tillit skal deres styrke være.» (Jes 30:15c)

Vil du det?

Hvis vi skal bli stående i den tiden som kommer, er vi nødt til å velge det ene nødvendige. Guds ord formaner sitt folk i barmhjertighet, klart og tydelig. Hvis du er redd for å bli stille, vil jeg si deg det i dag, at du har ingen grunn til å være redd, du har ingen grunn til å frykte stillheten om du bare benytter deg av de våpen som du har til rådighet. De er ikke kjødelige.

Jeg elsker den lille boken i Bibelen som heter Ruts bok. Der møter vi Boas, og navnet hans betyr: «I Ham er styrke». Vi ser og møter Faderens nåde og barmhjertighet. Vi ser Jesus der.

«Våre våpen er ikke kjødelige, men mektige for Gud til å bryte ned festningsverker, idet vi river ned tankebygninger og hver høyde som reiser seg mot kunnskapen om Gud, og tar hver tanke til fange under lydigheten mot Kristus.» (2 Kor 10:4-5)

Personlig er jeg glad for at jeg, på min livsvandring, møtte den bortkomne sønnen først, for han kunne vitne med hjertet at Gud Herren var fylt med kjærlighet og nåde imot meg. Det gav meg tillit til Gud som den gode Far. Det har ikke den hjemmenværende gjort, kan heller ikke gjøre det.

Frykt ikke! Din styrke er i stillheten. Gud er der som en god Far, som elsker deg og vil kle og verne deg. Velg å bli stille.

«Og hver den som har forlatt hus eller brødre eller søstre eller far eller mor eller barn eller åkrer for mitt navns skyld, skal få hundre fold igjen, og arve evig liv.» (Matt 19:29)

L&E

LAMMET MÅ ETES HELT

AV C. O. ROSENIUS

For det er hans verk at dere er i Kristus Jesus, han som for oss er blitt visdom fra Gud, rettferdighet og helliggjørelse og forløsning.

1 Kor 1:30

Blant forskriftene for å nyte påskelammet i den gamle pakt var også den at det skulle etes helt, og ikke noe av det måtte bli igjen til neste morgen. Hvis noe ble til overs, måtte det brennes opp.

Legg merke til denne forskrift! Lammet skulle etes helt. Forstår du? Forstår du hva Herren vil si deg med det? Av Kristus kan du ikke bare ta imot det som du selv synes om. Du må ta imot ham helt og fullt, slik som han er gitt deg av Gud til visdom og rettferdighet og helliggjørelse og forløsning. Det nytter ikke å velge ut noe selv, tenke eller bestemme noe selv om veien til frelse. Den er allerede forelagt oss av Gud. Du har bare å høre og lyde. Den som ikke vil holde påske, får la være. Men den som vil, skal gjøre det slik som det er foreskrevet – og Lammet må ikke deles, det må etes helt.

Noen river Lammet i stykker, slik at de tar Kristus bare til visdom, til profet, og nyter hans herlige lære. Men – så ikke mer! De har ingen trang til å eie ham selv. De er ikke i nød for sin synd, slik at de har bruk for hans forsoning til rettferdighet. De trenger ham ikke som yppersteprest. Heller ikke får han lov til å bli deres konge og herske over dem til helliggjørelse og forløsning. Dette er slike som filosoferer over kristendommen og har alt bare i hodet, i klare ordnede begreper og

i innsikt. Men de anvender det aldri på seg selv, sitt eget hjerte og liv. Se hvor skrekkelig de driver gjøn med Den Hellige! Det er til slike forstandskristne som bare studerer kristendommen, Herren engang skal si: «Var dere blinde, da hadde dere ikke synd. Men nå sier dere: Vi ser! Derfor er dere fremdeles skyldige.» (Joh 9:41)

Andre tar Kristus bare til eksempel og helliggjørelse og mener at han skal bli vår rettferdighet på den måten. Disse vil ha Kristus bare til konge. De gjør bare vesen av å følge etter ham, av det som de selv skal gjøre og bli, sin ydmykhet, bønn og forsakelse. Og på den måten ser de ut som de var de alvorligste kristne. Men under alt dette skjuler det seg en dyp, fastgrodd innbilning om verdien av deres alvorlige gudsfrykt. Derfor blir de aldri riktig elendige og fortapte syndere, som finner sitt liv og sin trøst bare i Kristi forsoningsblod.

Selv om de bekjenner troens lære nokså rett etter forstanden, er deres hjerte opptatt av det som de selv gjør og skal gjøre. Derfor er dette også «sangen i deres munn», det første og det siste for dem – ikke den sangen som synges av de salige på Sion om Lammet som er slaktet og har kjøpt oss til Gud med sitt blod. De synger om Lammet som var vårt forbilde og som har helliggjort oss ved sin Ånd. Det viser at hjertets egentlige skatt og trøst er det som er virket hos dem, ikke det som Lammet selv med sitt blod har skaffet oss.

Hva skal vi si om det? Jo, vi må si at det er vel og bra med dette alvor og denne gudsfrykt. Det er bare skade at det ikke går litt dypere, slik at de føler seg til skamme i alt dette og blir hjelpeløse og fortapte syndere, som lærer at alt dette er usseldom i Guds øyne. For hans øyne gjelder bare Lammet som er slaktet og har kjøpt oss til Gud med sitt blod.

For det tredje er det også noen som nok vil ha Kristus til forsoning, men ikke til helliggjørelse. Det er disse kjødelige medvandrere i de kristnes lille flokk. De synes godt om å høre at ingen synd fordømmer oss og ingen gode gjerninger gjør oss salige. Men de vil ikke høre om å døde det gamle menneske, og om å følge Kristus etter. Da knurrer og klager de over at denne læren legger tyngsel på deres samvittighet med loven.

Luther sier «de tar bare skinnet av evangeliet.» De kan tale mye om nåden og troen. Men når de går i sin daglige gjerning, er det ingen ånd hos dem som frykter Herren. Da lever de ganske fritt i sine synder og i sin urettferdighet. De er grener på Kristus som ikke bærer frukt og ikke lar seg *rense*, bøye og kviste. De vokser vilt slik de helst vil selv. Kristus er ingen rettesnor for dem. Hva skal vi si til dem?

Jo, det er godt med deres iver for evangeliet og samvittighetens frihet. Men hvorfor hater de frukten? Er ikke også formaningens ord gitt oss av Kristus og apostlene?

«Hele Skriften er innåndet av Gud og nyttig til lærdom, til overbevisning, til rettledning, til opptuktelse i rettferdighet, for at Guds menneske kan være

fullkomment, satt i stand til all god gjerning.» (2 Tim 3:16)

Hør, Lammet må ikke deles! Det må etes helt. Alle disse feiler på den måten at de mer tenker enn hører. De gir ikke nøye akt på Ordet.

Merk deg derfor at Lammet må etes helt!

Husandaktsboka 5.mars

Barnebladet Nøkkelen

NLL gir ut barnebladet Nøkkelen, som kommer med 10 nummer i året. Et års abonnement koster 200 kr.

Bladet kan bestilles på
nokkelen.adresse@nll.no
eller mob: 458 02 672

HVORFOR ER FORTIELSE AV GUDS ORD SÅ ALVORLIG?

AV IMMANUEL FUGLSANG

Spørsmålet kom til å stå så levende for meg for noen år siden. Anledningen til det var en preken her i Danmark, hvor det ble talt veldig klart om det store og levende håpet som en kristen eier ved troen på Jesus. Og jeg tror at dette budskapet vekket glede hos de fleste av tilhørerne.

Jeg mener ikke at det ble forkynt noe galt i den nevnte prekenen, men i opplesningen av et meget avgjørende avsnitt i Åp 21 om «den nye himmel og den nye jord», ble det utelatt et vers som jeg dessverre også ofte har savnet ved atskillige andre predikanter opplesning av dette avsnittet. Det gjelder ikke bare i den folkekirkelige sammenheng, men også inn i vekkelsesbevegelsene gjør denne tendensen seg gjeldende.

Det nevnte avsnitt står i Åp 21:1-8, men i mange tilfeller blir bare versene 1-7 opplest. Og disse versene er selvfølgelig også de mest behagelige å bruke tid på. Her fortelles det nemlig om noe godt og gledelig, og samtidig fortelles det at alle syndens følger ikke mer skal føre til bekymring og uro. Hør hvor godt det skal bli:

«Og jeg så den hellige stad, det nye Jerusalem, stige ned ut av himmelen fra Gud, gjort i stand som en brud som er prydet for sin brudgom. Fra tronen hørte jeg en høy røst som sa: Se, Guds bolig er hos menneskene. Han skal bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud selv skal være hos dem og være deres Gud.» (Åp 21:2-3)

Vi skal også lese om hva det ikke skal være mer av: «Han (Gud) skal tørke bort hver tåre

fra deres øyne. Og døden skal ikke være mer, og ikke sorg, og ikke skrik, og ikke pine skal være mer. For de første ting er veket bort.» (Åp 21:4)

Jo, sannelig, alle syndens følger er borte for dem som når frem til troens mål, sjelenes frelse og livet i all evighet hos Gud.

Men i forlengelse av disse (og andre) herlige utsagn, kommer det et mye mer alvorlig og fryktelig vers, som dessverre ofte blir utelatt i forkynnelsen. I Åp 21:8 står dette: «Men de feige og vantro og vanhellige og morderne og horkarene og trollmennene og avgudsdyrkerne og alle løgnere – deres del skal være i sjøen som brenner med ild og svovel. Det er den annen død.»

Som en hjelp ved vurderingen av om det er tilrådelig å unnlate å lese det nevnte vers 8, vil jeg nå sitere tre steder fra Bibelen:

«Jeg holdt ikke tilbake noe av det som kunne være til gagn for dere, men forkynte dere det og lærte dere det offentlig og i husene.» (Apg 20:20)

«Salig er den som leser og de som hører det profetiske ord og tar vare på det som der står skrevet. For tiden er nær». (Åp 1:3)

«Jeg vitner for enhver som hører de profetiske ord i denne bok: Dersom noen legger noe til dette, da skal Gud legge på ham de plager som det er skrevet om i denne bok. Og dersom noen tar noe bort fra ordene i denne profetiske bok, da skal Gud ta bort hans del fra livets tre og fra den hellige stad, som det er skrevet om i denne bok.» (Åp 22:18-19)

I lyset av disse klare bibelord er det også nærliggende å sitere Salme 119:105: «Ditt ord er en lykt for min fot og et lys på min sti.»

Med bakgrunn i de nevnte bibelvers, kan jeg bestemt ikke anbefale noen å unnlate å lese og tale om vers 8 i Åp 21. Når Jesus ville ha dem med i denne beskrivelsen av fremtiden, så må vi også – om enn med beven – lese dem og holde fast ved profetiens ord, og lese dem i sammenheng. Og vi er forøvrig forpliktet til både å undervise og forkynne klart om de to utgangene av menneskelivet: frelse eller fortapelse. Slik gjorde Jesus det selv, f. eks. i det godt kjente verset fra Joh 3:16: «For så har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv.»

TALERNE HAR BRUK FOR FORBØNN!

Med tanke på det nevnte alvor i forkynnelsen, vil jeg gjerne oppmuntre alle lesere til å være med i forbønn for dem som skal tale Guds ord i forsamlingene rundt omkring.

Den store apostel Paulus visste at han hadde bruk for vennenes forbønn, og det må vi andre forkynnere også frimodig be om, idet vi tenker på de ord som Paulus skrev om dette:

«Be til enhver tid i Ånden med all bønn og påkallelse. Vær årvåkne i dette, med all utholdenhet i bønn for alle de hellige, og be også for meg, at det må bli gitt meg ord når jeg åpner min munn, så jeg med frimodighet kan kunngjøre evangeliets hemmelighet – for denne er jeg sendebud i lenker! – slik at jeg kan være frimodig i ham og tale som jeg bør.» (Ef 6:18-20)

«Vær vedholdende i bønnen, så dere våker i den med takk til Gud. Be også for oss, at Gud må åpne en dør for Ordet, så vi kan forkynne Kristi hemmelighet. For det er for dens skyld jeg er i lenker. Be om at jeg kan åpenbare den ved å tale som jeg bør.» (Kol 4:2-4)

L&E

DET DAGLIGE HELLIGGJØRELSESLIV

AV JOHANNES BRANDTZÆG

DET GAMLE OG DET NYE MENNESKE

I 1925 var jeg med på et større indremisjonsmøte i byen Radcliffe, Iowa, USA. En kveld etter at møtet var slutt, kom det en eldre kvinne bort til meg. Hun betrodde meg at hun gikk og bar på en bekymring som plaget henne. Hun merket så ofte at hun hadde lyst til det onde. Spørsmålet for henne var: «Kan jeg være en kristen når jeg kjenner lyst til det som jeg vet er ondt?»

Skal vi få klarhet i denne saken, må vi først undersøke Skriftens lære om det gamle og det nye menneske.

I Ef 4:20–24 leser vi:

«Men dere har ikke lært Kristus slik å kjenne, (nemlig at de skal kaste seg ut i alle slags utsvevelser som hedningene) så sant dere har hørt om ham og er blitt opplært i ham, slik sannhet er i Jesus: Når det gjelder deres tidligere ferd, så må dere nå avlegge det gamle menneske, som er fordervet ved de forførende lyster. Men bli fornyet i deres ånd og sinn. Og ikke dere det nye menneske, som er skapt etter Gud i den rettferdighet og hellighet som er av sannheten.»

Den alminnelige forståelse av dette ordet er at det gamle og det nye menneske lever ved siden av hverandre i alle troende. Dette forholdet varer så lenge vi lever på jorden.

Videre lærer vi at det gamle menneske er korsfestet og skal dødes. Det er ennå ikke dødt, men det er dødsdømt. Det er sikkert ikke uten grunn man har gjort oppmerksom på at korsfestelse ikke bare er en ytterst smertefull, men og en langsom døds måte.

Samtidig med at det gamle menneske avlegges og dødes, skal det nye menneske tilta og vokse.

Er dette Skriftens lære, eller har vi tolket bort Skriftens virkelige mening? Gal 5:16–17 kan belyse dette nærmere:

«Men jeg sier: Vandre i Ånden! Så skal dere ikke fullføre kjødets lyst. For kjødet begjærer imot Ånden, og Ånden imot kjødet. De to står hverandre imot, for at dere ikke skal gjøre det dere vil.»

Dersom vi leste disse ordene uten å vite noe om de forskjellige meninger og fortolkninger, kunne vi da unngå å se at det her er to makter som finnes i en kristen? Her er det ikke tale om en kamp som vi er ferdige med, men den fortsetter stadig i en troendes liv.

Kjødet og dets begjæring, er det noe utenom den troende? Hva skulle det være for noe? Er det andre menneskers kjødelige begjæring? Er det Satan? Det er visst tilstrekkelig bare å nevne spørsmålene. De avviser seg selv som både bibelsk og erfaringsmessig umulige.

Det er Ånden i de troende det her er tale om. Sidestillingen gjør det klart at det er kjødet hos den troende det er tale om. Av sammenhengen går det klart fram at Paulus taler om mennesker som er kommet til en frelsende tro.

«Vandre i Ånden! Så skal dere ikke fullføre kjødets lyst.» Dette er sagt til folk som har Ånden, ellers ville det være meningsløst å be dem vandre i Ånden. Apostelen ville aldri tale slik til uomvendte mennesker. Men når

han ber de kristne å vandre i Ånden, så forutsetter denne formaningen at det er mulig for dem å leve på en annen måte. Muligheten er der fordi kjødet og kjødets begjæring finnes hos dem og i dem.

Et annet ord om samme saken finner vi i Jak 1:13-14: «Ingen som blir fristet, må si: Det er Gud som frister meg! For Gud blir ikke fristet av det onde, og selv frister han ingen. Men enhver som blir fristet, dras og lokkes av sin egen lyst.»

Også her tales det om troende mennesker. I vers 2 kaller Jakob dem sine brødre, og i vers 3 nevner han prøvelsen av deres tro.

Jeg har forstått det slik at endog fullkommenhetslærens talsmenn går med på at «de fullkomne» kan fristes som Adam kunne fristes i Paradis. Men Jakob lærer altså med rene ord at fristelsen ikke bare er noe utenfra og utenfor oss. Etter sitt innerste vesen er fristelsen dette at vi dras og lokkes av vår egen lyst. Vår egen lyst, er ikke det det samme som kjødets begjæring? Og er ikke dette igjen det samme som det gamle menneske? Ordene er forskjellige, men saken er den samme.

FERDIGE MED SYNDEN!

Men her møter vi en innvending som vi ikke kan gå forbi. Det finnes ord i Det nye testamentet som tyder på at de troende en gang for alle er ferdige med det gamle menneske:

«Vi vet at vårt gamle menneske ble korsfestet med ham for at syndelegemet skulle bli tilintetgjort, så vi ikke lenger skal være slaver under synden.» (Rom 6:6)

«Lyv ikke på hverandre! Dere har jo avkledd dere det gamle menneske med dets gjerninger, og har ikledd dere det nye menneske, det som blir fornyet til kunnskap

etter sin Skapers bilde.» (Kol 3:9-10)

Ved første øyekast ser det ut som om dette er noe som skjer i en kristen i ett øyeblikk. Syndelegemet er en gang for alle blitt ødelagt, drept, druknet, skaffet av veien. Det gamle menneske har man kledd av seg og kastet vekk som et utslitt klesplagg. Aldri mer skal en ta det på seg igjen, for en har fått en ny drakt. Den nye drakten er kommet i stedet for den gamle. Den bæres ikke utenpå den gamle eller stykkevis sammen med den gamle.

Et annet ord i Rom 6 synes og å kunne bli tatt til inntekt for en slik oppfatning: «Slik skal også dere regne dere som døde for synden, men levende for Gud i Kristus Jesus.» (Rom 6:11)

Se også 1 Pet 4:1: «Da nå altså Kristus har lidd i kjødet, så må også dere væpne dere med den samme tanken, at den som har lidd i kjødet, er ferdig med synden.»

For å bli klar over om denne oppfatningen virkelig er Skriftens lære, må vi ta hensyn til to ting. Først den gamle regelen om at skrift skal forklare skrift. Et enkelt eller et par bibelord kan ikke være avgjørende. Vi må ta med alt det som Skriften sier om denne saken. Dernest må vi spørre: Er det noe i de skriftord som er anført som viser at det ikke er ment slik som nevnt ovenfor?

Når det gjelder Skriftens samlede mening, kunne det være fristende å minne om gammeltestamentlige ord, særlig fra Salmenes bok. Disse viser hvordan troende fremdeles plages og engstes av sin synd. Men vi kjenner vel til den innvendingen at en slik bruk av gammeltestamentlige ord er uforenlig med det at vi lever i pinseåndens tidsalder og skal være

kommet forbi det ufullkomne gammeltestamentlige standpunkt. Vi godkjenner ikke denne innvendingen, men vi skal ta hensyn til den.

Vi holder oss altså til Det nye testamentet. Da møter vi den iøynefallende kjensgjerningen at nettopp Det nye testamentet er fullt av formaninger til de troende. Kristi Ånd bor i dem, og de ledes av hans Ånd, se Rom 8:9 og 14. Likevel får de slike formaninger. Dersom de ikke trengte dem, ville de da ha fått dem? Og hvordan kan det henge sammen at de til og med formaneres mot så grove synder som å «Lyv ikke på hverandre» (Kol 3:9) eller mot «vrede, hissigheit, ondskap, spott, skammelig snakk fra deres munn.» (Kol 3:8)

Vi trenger ikke nevne flere ord. Enhver bibel-leser vil lett kunne finne flere. Her er ikke tale om slike ting som vi med litt godvilje kunne kalle ufullkommenhet eller mangler. Det nevnes virkelige synder, stygge synder.

Apostlene var ikke redde for å nevne tingene ved deres rette navn. Se f.eks 1 Pet 2:11: «Mine kjære! Jeg formaner dere som fremmede og utlendinger, at dere avstår fra de kjødelige lyster, som strider mot sjelen.»

Apostlene nøler ikke med å kalle dem kjære brødre, men han er likevel frittalende når han minner dem om de sanselige lystene som de skal holde seg vekk fra. Hvorfor? Fordi de bærer dem i sin egen kropp. De er «lyster», og av og til brenner de som ild både i kropp og sjel. Derfor må de stå på vakt og holde seg langt borte fra dem.

Spørsmålet blir da om det i de formaningsordene som er sitert, finnes noen antydning til at de troende kan eller bør komme til et så befestet åndelig standpunkt at de ikke mer trenger slike formaninger. Så langt jeg

kan se, finnes det ingen antydning til det. Den stilltiende forutsetningen er uten tvil den at så lenge de troende er her på jorden, vil det og bli bruk for denne formaningen. Her må deres liv alltid være omgjerdet av formaningene og av den ånd som taler og virker gjennom disse. Det er heller ikke noe som tyder på at det skulle være noen forskjell mellom de troende her. Det er ikke slik at enkelte etter en stund ikke trenger formaninger.

Det var etter pinsedagen Peter, iflg Gal 2:11, hyklet så en del andre jødekristne hyklet sammen med ham. Til og med Barnabas ble revet med av deres hyklery. Det er sikkert for dristig å påstå at Peters hyklery bare var en mangel, en ufullkommenhet. Sannheten er at da Peter hyklet, så syndet han.

De nytestamentlige formaningene er altså formaninger mot synd. Hadde det bare vært tale om ufullkommenheter hos de kristne, ville nok ordene og tonen ha vært en annen. Fienden skal bekjempes, og det dreier seg om både de kjødelige lyster og Satans snedige angrep. Derfor er ordene så skarpe. Derfor er tonen så alvorlig.

Dette er en del av en lengre artikkel. Hvis du ønsker å lese hele artikkelen kan du finne den på nll.no - enten under fanen "Media" - "Bladet Lov og Evangelium", L&E 01-23, eller ved å scanne QR-koden.

HAR DU EI OVERFLADISK TRU?

AV DAG RUNE LID

Tidleg på sommaren var eg ein tur opp i lia der eg bur, og eg kom over ei stor og høg bjørk som hadde rotvelta. Stormen hadde herja. Med seg i fallet hadde den også teke fleire mindre trær. Eg tykte det var vemodig å sjå. Eit så stort og fint tre, og så hadde det enda slik. No gjekk det mot død.

Kva var så årsaka til det som hadde skjedd? Treet hadde vokse i fint jordsmon, og alt hadde sett fint ut før stormen. Det hadde fått vekse i mange år. Det såg ut for at det hadde fått rikeleg med vatn, som gjerne ofte kom sigande av seg sjølv nedover lia.

Men då ein kraftig storm kom, vart skaden avdekka. Røtene låg berre i overflata, og det var gjerne berre 20-30 cm mold. Under var det fjell, og røtene hadde spreidd seg utover, men ikkje kome ned i djup jord og fått feste. Då stormen kom, sleppte underlaget, og treet rotvelta. Eg tenkte det var eit talande bilde.

EI OVERFLADISK TRU

Eg kom til å tenkje på menneske eg gjerne trefte i yngre år. Ytre sett var dei med mellom Guds folk. Alt såg så fint ut på overflata. Men så skildes våre vegar, og det gjekk gjerne mange år. Dei kom inn i ulike livsstormar. Dei byrja gjerne å studere, dei fekk seg gjerne høge stillingar, dei fekk gjerne familie. Men etter kvart vart det klart at rotvelting hadde skjedd. Dei vedkjende seg ikkje lenger kristen tru. Ein kan undre seg om røtene hadde funne åndeleg rotfeste, eller berre hadde vore på overflata.

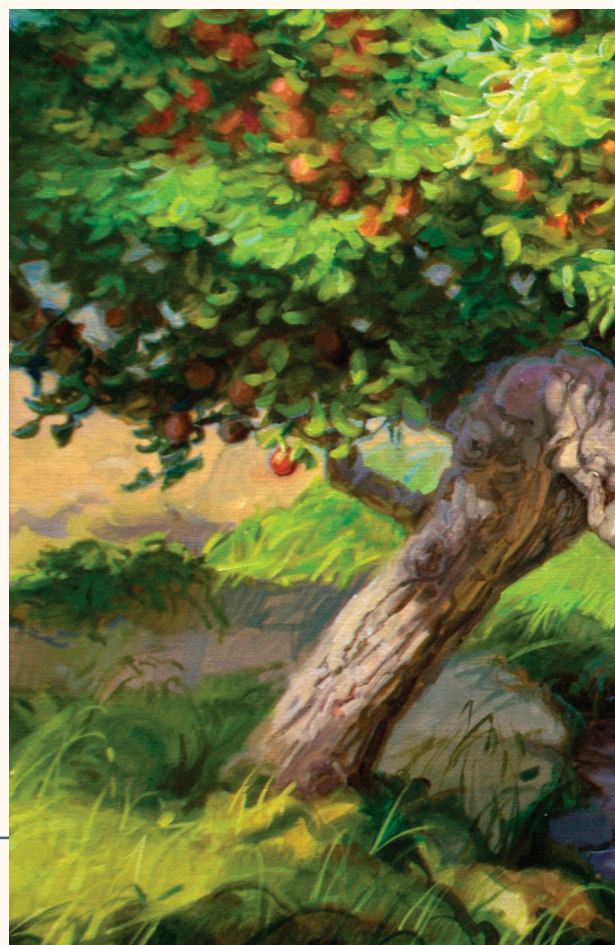
Me lever i ei overfladisk tid, og me møter også mykje av det overfladiske på kristen-

fronten i dag. Brorson er inne på dette når han spør:

«Av døypte vimler stad og land,
Men hvor er troens brann?
Hva hjelper det vi vet:
Du døden for oss led,
Når vi ei står mot Satans verk
I troen frisk og sterk?»

Rosenius gjorde også erfaring med det overfladiske og han skriv i ein av sine songar:

«Jeg var da vel fornøyet
Når rørt jeg hjertet fant,
Men var jeg mindre bøyet,
Min tro med ett forsvant.»

Kanskje var det slik mange unge hadde det då dei forlet heimen og skulle ut i livsstor-
mane. Kristendommen vart over evne, som
Bjørnstjerne Bjørnson erfarte og skreiv om.

Om Rosenius hadde gjort sine overfladiske
erfaringar, fekk han etter kvart også erfare
noko anna. Han kunne vitne og seie:

«Men Gud skje takk som sa meg
Min feil så den jeg så,
Og bedre grunnvoll gav meg
Å bo og bygge på:
På nåden i Guds hjerte
Som Jesus frem har brakt
Ved korsets død og smerte,
Som han for oss har smakt.»

Følelsane kan vere gode å ha, men er lite å
byggje på.

«I følelsenes verden der veksler dagen lang,
fra sol til vintermørke, fra bitter gråt til sang.
Men Herrens ord og løfter er uforanderlig,
Og følelser påvirker ei det som står skriftelig.»

Det er dette Paulus også skriv om til sine
vener i Kolossæ, om å verta rotfesta i Kristus
(Kol 2:7) – i Guds ord og løfter.

I DEN HARDTRAMPA JORD

Asbjørn Aavik fortel i ei av sine bøker at
han besøkte Hampton Court, eit eldre slott
utanfor London. Det var ein vakker park
som omgav dette slottet. I denne parken var
det eit drivhus, men dei hadde verken blomar
eller grønsaker. Eit mektig og urgammalt tre
fylte huset. Stamma var diger, greinene var
tjukke - skjulte av grøne og friske blad. Eit
dryss av veldige drucklasar hang ned frå
taket.

Så skriv han: «Ikke noe sted i Østen kunne jeg minnest å ha sett slike kraftige druer.» I Austen hadde det gjerne vore langt betre forutsetningar, men der hadde han aldri sett slik frukt.

Jorda her i drivhuset var hard som sement – etter at hundretusenvis, ja gjerne millionar av føter hadde trampa jorda ned heilt frå veggene og ut til trestamma. Frå naturen si side skulle ein då tru at treet ikkje kunne overleve. Menneskeleg sett vil ein tenkje slik. Her er det ikkje von om at treet kan overleve.

Ein gartnar følgde dei rundt, og Aavik spurde gartnaren:

«Korleis kan det ha seg at dette treet som er planta i denne jorda som ser ut som sement, kan ha så veldig frukt?» Då smilte gartnaren.

«Ser du den vesle elva som renn der nede», sa han, og peikte på ei elv som rann gjennom parken. Aavik såg elva.

«Røtene til dette vintreet når heilt ned dit. Om du går ned der, finn du røtene i mudderet ved elvebreidda», sa gartnaren.

Treet stod planta midt i det som såg ut som betong. Men det strekte sine røter mot kjelda med livgjevande vatn. Gjennom mørk og gjerne tørr jord, fekk det likevel rikeleg med vatn og næring og bar veldig med frukt. I livsstormane stod det støtt.

HELD IKKJE OPP MED Å BERA FRUKT

Jeremias nytta treet som bilde på menneske og skriv: «Velsigna er den mannen som lit på Herren, og lèt Herren vera si von. Han skal vera lik eit tre som er planta der det er vatn, og skyt røter attmed ein bekk. Det vert ikkje redd når heten kjem, alltid har det grøne blad. Det sørgjer ikkje i tørre år og held ikkje opp med å bera frukt.» (Jer 17:7-8)

Her hadde røtene funne vatn. Men korleis skjer det i praksis?

Jau, høyr om Jesus, syng om Jesus, les i Ordet, samlast med andre truande om Ordet, folda dine hender og tal til han som er eitt med Ordet – Jesus sjølv. Gje Guds ord rett, og du vil få erfara at Ordet gjer si gjerning i ditt liv. Dine sjelsrøter slår rot i Guds ord og løfter.

Då vil treet verta ståande, sjølv om stormane rasar, sjølv om det er hardtrampa og vanskeleg jord der du bur. Då vil du erfara at treet ikkje vert redd når heten kjem, alltid har det grøne blad. Det sørgjer ikkje i tørre år og held ikkje opp med å bera frukt.

SALMISTEN SI ERFARING

Salmisten hadde også gjort sine erfaringar med treet og han skriv:

«Sæl er den mannen som ikkje ferdast etter råd frå gudlause menneske og ikkje står på vegen saman med syndarar, og ikkje sit i sete med spottarar, men som har si lyst i Herrens lov og grundar på hans lov dag og natt. Han skal vera lik eit tre som er planta ved rennande bekker. Det gjev si frukt i si tid, og blada på det visnar ikkje. Alt det han gjer, skal han ha lukke med.

Slik er det ikkje med dei gudlause. Dei er lik agnar som vinden bles bort. Difor skal ikkje dei gudlause stå seg i domen, og ikkje syndarar der dei rettferdige samlast. For Herren kjenner vegen åt dei rettferdige, men vegen åt dei gudlause fører til undergang.» (Salme 1:1-6)

JOSVA 1

AV MARTIN FJÆRE, SEKRETÆR I NLL

«Josva ga da folkets tilsynsmenn denne befalingen: Gå gjennom leiren og si til folket: Gjør i stand reisekost! For om tre dager skal dere gå over Jordan her, for å gå og innta det landet som Herren deres Gud har gitt dere til eiendom.»

(Jos 1:10f)

To forbilder kommer oss i møte ved Israels-folkets inngang i Kanaan. Det ene er Guds folks erobring av nytt land. Det andre er hjemkomsten til deres egentlige fedreland.

Erobringen var forbundet med kamp og strid, men ledsaget av et vidunderlig løfte: «Gjør deg nå klar til å gå over Jordan, du og hele dette folket, inn i det landet som jeg vil gi Israels barn. Hvert sted dere setter foten på, gir jeg dere, slik jeg sa til Moses.» (Jos 1:2-3). Det er ingen tvil om hvem «som vil gi» nytt landområde, men etter hans ord gjaldt det også å la seg drive frem av løftene så en satte den ene foten foran den andre. Ett og ett steg på ny mark. Noen ganger stoppet det helt opp på grunn av fiendens motstand, men da skulle området inntas fra en annen kant og gjerne av en annen av Guds folks stammer. Slik skulle de vandre frem i Guds navn, og Gud skulle gi dem hvert sted de satte foten.

Er det enda «steder» Herren vil du skal sette dine troens føtter på? Uinntatt land som han vil gi? Førti år tidligere vendte Israels dårlige speidere folket bort fra Guds løfter. Det ble år etter år med vandring i ørkenen. Mange skritt, mange steder føttene trådde på, men intet nytt land. Kjenner du deg igjen?

Guds løftesland inntas nettopp i vandringen

på Guds løfter, skritt for skritt. Kjenner du deg uverdig og lite skikket, så ta med deg bibelordet i 2 Kor 1:20: «For så mange som Guds løfter er, i ham har de fått sitt ja. Derfor får de også ved ham sitt amen, Gud til ære ved oss.»

Løftet hviler på Jesu Kristi fortjeneste og verdighet. Løftets oppfyllelse skal bli Gud til ære, men la du merke til apostelens tilføyelse: «ved oss»?

Derfor er det grunn til å snakke ut med Jesus om unnfallenhet, feighet og svikt. Tale ut med ham som allerede har båret det på sitt legeme opp på korsets tre, tale ut med ham som: «... er en soning for våre synder, og det ikke bare for våre, men også for hele verdens.» (1 Joh 2:2)

Du skal få vandre videre på hans løfter som en tilgitt og frelst synder, og Jesus har «land du skal få trå på!» Men det trengs «reisekost» når land skal inntas. Og det var nettopp denne reisekosten som stoppet meg opp i denne teksten. Reisekosten for å innta nytt land! Reisekost for også å nå frem til det egentlige, evige fedrelandet!

Josva gav folkets tilsynsmenn befalingen: «Gå gjennom leiren og si til folket: Gjør i stand reisekost! For om tre dager skal dere gå over Jordan.»

Enten det er kort tid før oppbrudd og videre tjeneste i Guds løfter, eller det er kort tid før oppbruddet da du for siste gang skal over Jordan, så trenger du reisekost: Guds ord lest, Guds ord hørt, Guds ord sunget

og Guds ord bedt. Her kunne det være på sin plass å nevne lønnkammeret, møtevirksomhet osv. Men denne gangen er det leirene og stevnene som er i tankene. Planlegg i god tid og meld deg på! Da skal det ganske mye til for at du finner på noe annet i stedet. Og når du først har kommet og har sittet under Ordets påvirkning noen dager, merker du hvor nødvendig det var. Det merkes bedre i etterhånd enn på forhånd!

I vår travle og oppjagede tid trenger vi flere dager etter hverandre under Ordets forkynnelse for at vi skal falle til ro og virkelig høre etter hva Jesus vil si oss og gi oss. Jeg

tror ikke vi kan unnvære denne delen av «reisekosten» uten at det snart får følger for erobringen av nytt land. Ja, også med tanken på kallet og utvelgelsen til det evige Kanaan bør vi ta med oss formaningen: «Vær derfor desto mer ivrige, brødre, etter å gjøre deres kall og utvelgelse fast! For når dere gjør dette, skal dere aldri noen gang snuble.» (2 Pet 1:10)

Det er ordet som gjør oss faste i kallet og utvelgelsen. La oss tilskynde hverandre til å møtes på leirer og stevner og be om at Gud må gi oss riktig «reisekost».

Skileir for ungdom på Åreeld ungdomssenter i Valdres 23. - 26. februar

Torsdag 23. februar

Kl 20-21 Ankomst og samling

Fredag 24. februar

Kl 10:00 Møte v/Fredrik Thorbjørnsen

Kl 11:30 Skitur med grilling/niste

Kl 15:30 Gruppemøte

Kl 19:00 Møte v/Kristian Fjære

Lørdag 25. februar

Kl 10:00 Møte v/Asbjørn Fossli

Kl 11:30 Skitur med grilling/niste

Kl 18:00 Møte v/Kristian Fjære

Søndag 26. februar

Kl 11:00 Møte v/Kristian Fjære

Kl 13:00 Middag

Pris: 650 (inkl kjøring)

Beregnet på ungdom fra 7. klasse og oppover.
Påmelding til Fredrik Thorbjørnsen innen
1. februar på mob: 905 95 749.

Fullstendig program på nll.no.

Talere og ledere: *Kristian Fjære, Lars
Fredrik Ellingsen, Fredrik Thorbjørnsen og
Asbjørn Fossli*

Familieseminar for kvinner fra 16 år, 4. februar på Bibelskolen på Fossnes

Fullt program finner du på nll.no. Tematikk vil være morskall, barn, familie og opplæring av barn og unge i kristen tro, med gruppesamtaler etter hver bolk. Medvirkende er Finn-Widar Knutzen, John Peder Samdal, Per Bergene Holm, Kari Brennsæter, Christina Børresen, Sara Heian, Solveig Ellingsen og Reidun Irene Fossdal.

Påmelding til Reidun Irene Fossdal innen **21. januar** på mob: 41 26 01 07.

MØTEKALENDER

JANUAR

24. - 29. Bangsund

Per Bergene Holm

27. - 29. Fossnes, konf. undervisning

John Peder Samdal, Martin Fjære

29. Innherred kristne skole

Ingar Gangås

29. Steinsdalen

Jan Tore Lie

FEBRUAR

3.+5.* Fossnes

Finn-Widar Knutzen

4. Famileseminar (for kvinner) Fossnes

Per Bergene Holm, Finn-Widar Knutzen, John Peder Samdal m. fl.

9. - 12. Nordanger bedehus, Radøy

Martin Fjære

11. - 12. Årnes

Lars Fredrik Ellingsen

11. - 12. Langli

Rami Seppälä

12. Steinsdalen

Arne Jørgensen

12. Fossnes

15. - 19. Varhaug

John Peder Samdal og Steinar Guddal

17. - 19. Elverum, Engerdal og Rena

Lars Fossdal

19. Fossnes*

22. - 26. Randaberg

Martin Fjære

23. - 26. Skileir for ungdom, Åreld

Kristian Fjære

26. Østre Kvelde

Bjarne Gjuvsland

MARS

3. - 4. Fossnes, konf. undervisning

Martin Fjære

3. - 5. Langli

John Peder Samdal

4. - 5. Årnes

Lars Fossdal

5. Fossnes*

7. - 11. Østre Kvelde

Finn-Widar Knutzen

9. - 12. Steinsdalen

Jan Eirik Berre

12. Fossnes

Asbjørn Fossli

17. - 19. Elverum, Engerdal og Rena

Martin Fjære

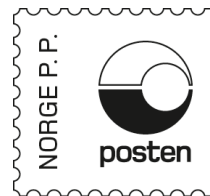
24. - 26. Nærbø

Eivind Gjerde

24. - 26. Fossnes, konf. undervisning

John Peder Samdal

Møter fra Fossnes merket med stjerne (*) blir direktesendt, se link på nll.no
Ønsker du fritt forkynnerbesøk fra Lekmannsmisjonen, er det bare å ta kontakt på mail: sekretar@nll.no.

Returadresse:
Lov og Evangelium
Wikes vei 3,
3243 Kodal

ARRANGEMENTER 2023

23.-26. februar: Ungdomsleir på
Hermanstølen i Valdres

1.-4. mars: Ungdomsleir,
Ersdaltun i Vest-Agder

27.-29. mai: Pinsestevne,
Langli Bedehus, Skiptvet i Østfold

27.-29. mai: Pinsestevne,
Steinsdalen Bedehus i Hordaland

27.-29. mai: Pinsestevne,
Skjæveland Misjonshus i Rogaland

16.-18. juni: Ungdomsleir på
Trettenes v/Farris (fra 8. klasse og
oppover)

16.-18. juni: Yngresleir på
Kongshaugen kristne grunnskole,
Larvik (for 4.-7. klasse)

16.-18. juni: Barneleir på Fossnes
(for barn til og med 3. klasse)

12.-16. juli: Sommersamling på
Fossnes m/årsmøte

3 - 6. august: Stevne på Laberget

22.-24. september: Bibelhelg på
Solgry

27.-29. oktober: Høstleir,
Ersdaltun i Vest-Agder

16.-21. november: Bibelkurs på
Fossnes

29. desember-1. januar 2024:
Nyttårssamling på Fossnes

For utfyllende informasjon se: www.nll.no/storre-arrangementer